

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“

вноситься: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокое число по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо русне ми серце і віра русна“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Оссолінських ч. 11. партёр (фронт від ул. Тихої). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації лише неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Перед недалекими виборами до державної ради.

(Δ) Чим більше наблизжують ся вибори до державної ради, тим частіше відзивають ся по дневниках усякі голоси, котрі звертають бачність на задачі, які має сповняти державна рада а при тім оцінюють, які сили були би потрібні для переведеня сих задач.

Віденський Vaterland подає замітку в сій справі передовицю члена палати вельмож гр. Менсдорфа, а в ній порушено стільки цінних гадок, що руска суспільність а бодай передові люди наші повинні би над ними поважно призадумати ся, вислаючи до державної ради представників, котрі мають там „кувати долю народів“.

„З того часу, пише гр. Менсдорф, коли в новітних державах культурних або в тих, що бажать бути такими, вважають парламентаризм яко conditio sine qua non успіхів прилюдного життя, стала в многих случаях політика штукаю, щоби під покрашкою заповідности о загальне лобро могли добивати ся всякими способами личних користи сї люди, що займають ся політикою. Се доволі загальне явище виступає найрізкіше в тих краях, котрі „втішають ся“ найбільш поступовим т. зв. вільнодумним житєм конституційним, а се виступає там, де нічим не спинає ся парламентарної агітації, імено в республіках, як н. пр. у Франції, нів. Америці і т. п. Одвак і деякі монархічні держави, не виключаючи і Австро-угорської монархії, доволі страдуть від тих нездорових і, як здає ся, неминуучих проявів конституціоналізму. Найлагіднішим явищем сего рака є змаганє до заспокоєня честолюбности, щоби видавати себе добродієм своїх співгромадян.“

Чим низше стоїть позем образованя і етики послів, чим більше они в тім або вишій згляді звязані користями злученими з мандатом, тим імовірніше наступає сей случай і з тим більшою горячкою убігають ся кандидати при даній нагоді виборчій о посольські мандати.

Тим пояснює ся описля в многих случаях роздробленє на партії і фракції посеред дотичного законодавчого тіла. Досить вказати на розбите бувшого кола польского на всякі дрібні групи. Всі ті послїдовности можна було помічувати в розвизаній недавно державній радї, все те можна буде бачити при недалеких виборах і у виборчій боротьбі.

Чим більше буде укінчених студентів або лише бувших фреквентантів висших шкіл, що не могли або задля їх переповненя або з инших причин найти кавалка хліба, тим більший буде вплив до парламентарної кар'єри сего образованого або недоученого пролетаряту, що вже соромить ся бути дійсним пролетарем або робітником. Парламентарна кар'єра зможе розкрити будучину також тим, котрі правильною дорогою з своєї вини або без вини не могли довести до нічого. А чим більший вплив таких менше спосібних або нездарних людей, тим більше знеохочують ся поважні люди і відвертають ся від парламентарної видівні та уступають місця мірнотам або нездарам.

А се доводить до того маловажаєня, на яке заслужив собі в широких кругах прилюдности народний парламент. І тут стаємо перед психологічною загадкою. Мимо сего маловажаєня парламенту не видадуть вибори ліпшого вислїду. Якжеж се пояснити? Чим меншу повагу має державна рада, тим менше цїкавлять ся щирі верстви маломіських або сільських виборців подїями прилюдного життя, а про загальний вислїд виборів рішають передовсім сї широкі верстви. В такім стані цїлковитій байдужности припадає нараз розогненим а передовсім розогнюючий час у виборчій кампанії. Положенє, в яким відтак вибори застають велике число виборців, представляє цїлковиту дезориєнтацію. В такім стані робить ся (треба се явно сказати) богато дурниць, котрих суму представляє на останку парламент, як ми се на жаль вже дожили і із ще більшим жалем доживемо. До сих сумних досвідів причиняє ся чимало викликанє недовіре посеред населєня. Мимо своєї щирости і чесноти населєня не уміло

собі виробити належного погляду на спосібність і придатність тих людей, котрі тепер виступають понад ним яко посольські кандидати. Задля того населєня не має сьмілости являти своїми поглядами і віддати голос скроному але чесному чоловікови замість влізлого ревуна, бо так собі думає, що щиріх а чесних намірів немає може ніякий з тих кандидатів, але сей ревуни влізливий може нам своєю безглядностию більше помочи, як тамтой спокійний кандидат.

Не можемо отже для будучини подати користних виглядів. Зовсім ні!

А якийже буде наконечний вислїд і конець?

Імовірно знов переселєня якийсь час, відтак знов переселєня, кілька невдачних змагань компромісових, формулок, котрі своєю дво- або многозначностию „бажають усунути безрадність і катастрофу з нині на завтра“ і т. п. аж до нового розвизаня.

Такі то є менше більше всюди „благодати парламентаризму“. Чиже має бути без парламентаризму? Сего не хочемо казати. Але, що парламентаризм такий, як він нині звів ся, є лихом, хоч нині ще конечним, про те немає сумніву. Якжеж виконувати так необхідну контролю без него? Очевидно з ним і тому нехай він остане! Однак думаємо, що се було зовсім хибно сподівати ся чогось по парламентаризмі загальних виборів, щоби він міг давати закони.

Закони складають ся з многозначних компромісових формулок, в які втискає ся найсуперечніші внесенє, ставляні звичайно правничо зовсім невисколеними людьми — і се є добуток тих змагань. Не хочемо казати, щоби неправники були зовсім неспосібні, але до укладаня законодавчих праць потреба конечно деякого правничого висколеня. Отсї обставини довели до того, що виконні розпорядки виглядають часто яко зовсім нове образованє дотичних законів (пригадаємо тут монструально скодифікований, а радше зліплений з найсуперечніших внесенєв закон про похатну торговлю, ухвалений розвизаною держ. радою. — Ред. Русл.)

„Як“ дійти до конечного уздоровленя

парламентаризму, сего ще не можемо сегодня докладно сказати, але що до того треба буде необхідно змагати, щоби парламентаризм сировадити ближше до єго головної задачі, себ то контролі адміністрації і скарбового господарства, про се нема сумніву. Тільки сего дорогою можна довести до єго поправи і може єго уратувати, шкваше летить він в пропасть абсолютизму.

Чи се мало би стати ся з внутр чи з гори, трудно сказати, се перше булоб більше бажанє, а се друге є імовірніше. Бо такої сили самовідречєня, потрібного до такої справи, не можна сподівати ся по віткім парламентарії сьвіта, а тим менше по наших. А всеж таки булаб важніша та задача і она більше подвигнулаб становище і вплив парламенту, як невдачні змаганя до фабрикації законів. Певно, що парламент повинен домагати ся вношеня законних предлогів і то з успіхом. Може він сї предлоги ухвалити або відкинути, або домагати ся поправок в сїм, або в тім напрямі, але таке многочисленє тіло, зложєне з таких випадково вибраних послів, не може уложити і ухвалити придатних закнів. На се вже дала останна держ. рада доволі доказів.

Думаємо однак, що до сего вислїду можна би дійти лише через переходову хоч би хвиливу добу без парламенту. Як вибори впадуть і все відтак будуть випадати, то настрий виборчих кругів в часом стане такий, що така можливість буде принята з великим супокієм думи! О сїм уже цьвірінкають навіть всі воробці на стріці!

Отакі сумні вигляди розкриває нам гр. Менсдорф на будучину парламентаризму і нового парламенту народного. Справді і з становища руского народу вигляди не представляють ся відрадні. Досить переглянути спис всїляких кандидатів посольських найрізгорідніших таборів, досить вглянути хоч би троха в їх кваліфікацію, а можна вивести ся, що не сьвітло представляє ся також вигляд на парламентарні успіхи для руского народу. Можна однак і тут уже помічувати повільне протверезєнє навіть серед руского селянства, а сьвідчать про се подїя, про яку нам звісти-

Юліан Дзерович.

Наші переселєнці в Америці в освітленю російского Архієрея.

(Дальше).

Тут, в Америці, і величавий розвиток капіталізму і страшної нищети. В Новім Йорку є казочна уліця мраморових палат, де сияє золото, а понизше неї квартали вопочої бідности. Контрасти потопаноного в розкоши богатства і крайної нужди тут заострені незвичайно. І мені здаєть ся, що соціальне питанє, спір господаря і наемника, спір Ротшльда (в збірнім значіню) і Маркса, — рішить ся не деінде, лише тут в Америці.

В Америці свобода вельми зглядна — тут дуже утисканий соціалізм; соціалістом бути тут вельми тяжко: з ними не церемонять ся. От вам ілюстрація. Один Американець-громадянин був вбитий соціалістом, який приналежав до партії або кружка з 7 ми соціалістами.

Американське правительство засудило убийника на смерть. Але годї було довідатись, хто з семи партійників убийником? Тодї американське правительство рішило убити всіх сімох, мотивуючи тим, що один з них певно є убийником, а другі шість, хоч і не убийники, но могли стати ними також, колиб на них був жереб випав.

І се, мої панове, факт:

Живуть в Новім Йорку і російські соціалісти, що були послами другої думи, з якими

я працював в думі паралельно, не подїляючи їх крайности. Они тут видають соціалістичний орган, на котрий однак Американці не звертають великої уваги: єго числа дожидають ся по уліці, так що я, виходячи з церкви по Службі Божій та вертаючи домів, видів уліцю застєлену білим диваном тої соціалістичної газети. В послїдних часах рішають ся соціалісти змінити свою тактику, закінчити свої сварні і ворожнечу та зайнятись якоюсь позитивною роботою, беручи примір з російських церковників, т. є з нас.

Але з другої сторони подам і противний примір надміру американської свободи. Один „пуре“, (пуре“ по американськи значить „розбійник“) убив десь в Естляндії чи Ліфляндії десятеро людей і утік до Америки. Російське правительство зажадало від американского єго видачі. Тепер підняв ся шум. Всі часони си почали писати, що видавати не треба. І єго не видали. Коли шум стих, на того „пуре“ не звертали уваги, і він був зневолений як жебрак на уліці випрошувати собі гроші.

В Америці багато російських емігрантів. Особливо багато є жидів, що приїхали з Росії. В самім Новім Йорку є до 600.000 жидів в більшій часті не російських підданых. Треба признати, що жидів тепер в Америці приймають дуже нерадо, навіть самі американські жиди, а мимо того они все їдуть туди і їдуть. Особливо невдоволені з приїзду своїх бідних родимців ті богаті жиди, всі ті Рокфельнери, бо тим бідакам треба помочи і ониж можуть колись бути їх грізними конкурентами на біржі.

Тому то постановляють щораз острійші

закони, які спинали би імміграцію в Америку взагалі, а жидів з окрема.

Як жид робить свою кар'єру в Америці?

З початку замешкає він десь в чердаку на стрижку, або в сутеренах, в пивниці, і займає ся яким небудь ремеслом, або дрібною торговлею та спекуляцією; за кілька літ він вже має великий магазин з зеркальними дверми, а описля ставить або купує мраморну палату.

Один пан передав мені як курйоз розмову, яку він підслухав в трамваю меж двох жидами. „Рахуй, каже один жид, кілько на тій стороні підприємств не жидівських, а я буду рахувати по тій“. І трамвай переїхав уліцю три кілометри довгу, і один жидовин, який рахував нежидівські підприємства, зігнув лише чотири пальці, а другий — три.

Але мимо всієї жидівської оборотности і ім зпочатку буває вельми тяжко жити. Раз до мене прийшов один жид, що приїхав з Росії. Я привітав ся з ним і питаю: „чог вам треба?“ „Я, говорить, прийшов поглянути на Вас, батюшка; Ви приїхали із Києва, а я із Слобідки“. Дуже мені мило, говорю; як вам тут живеть ся!“ „Ай, ай погано тут в Америці. Тягне мене в рідний Київ“.

Так банує за нашою землею жид. А щож сказати про наших переселєнців? Я аж тут сам зрозумів, що значить любов до рідної землі.

*) Слобідка, передмісте Києва, що лежить по другій стороні Дніпра, за ланцоховим мостом.

Не маючи при сьомім домі саду, я звичайно ходжу на прогулку в мійський парк. Тут є величезний басєн, який заосмотрює у воду цілий Новий Йорк. Щоби доокола обійти басєн, треба на се годиву.

Моя звичайна прогулка власне складаєть ся з окруженя того басєну. Тут, іноді, закривши очи, маю повну ілюзію Києва, нашого Подолу, Дніпра... тимбільше, що і тут інколи доходять до моїх ушій пісні, тужні, співані жидами або нашими переселєнцями: „Гей ти Дніпре, ти наш широкий“... і т. п.

Коли я зразу являв ся в парку, або на уліцях Нового Йорку, за мною звичайно бігало багато дїтїй, які з подивом гляділи на мій костюм і зверхний вид. Але поступенно ті товни людий змінились на почетну для мене і милу сторожу; тут бувають дїти ріжних національностей — і російські, і жидівські, і американські. Я роздавав їм деколи цукорки і тим вискав собі їх симпатію.

Американці відносять ся до нас Росіян взагалі привітно і добре, але закони їх бувають для нас часом прикрі. Так прим. на церквах ми маємо право мати лише по одному дзвонюві і дзвонити ним можемо дуже мало, особливо в більшій празники, коли ми так жадні того веселого, гармонійного дзвонєня наших церков. В Америці ми не сьміємо богато дзвонити, щоби не перешкаджати Американцям. Часом ми Росіянє зберемоє та співаємо. Буває і так, що десь якийсь бас в захваті так і пересолить, і от вже і полісмен, який глядить за порядком і „тишиною“ кличе до суди і накладає кару. Один бас пова-

ли з Рогатинщини, що селянства наше вже доволі має тих обиданих грушок на вербі в виді ґрунтів „панських і попівських“, якими наділяють агітатори виборчі і таких дурисьвів виправляють уже з прочуханом по за село!

Політичний огляд.

Австро-Угорщина

Вислід переговорів в справі військового законя і порозуміння в справі військового поступованя карного, викликали в угорських кругах велике вдоволене. Тільки угорська опозиція е тої думки, що там містять ся многі постанови корисні для Німців, а менше корисні для Мадярів. В сях днях гр. Куен буде на послушаню у цїсаря, щоби осуянуги вступну санкцію дотичних предлог, котрі будуть около 10. мая внесені в соймі.

Телеґрама міністра д-ра Гломбінського до голови всепольского сторонництва Павлівковського в справі виборів, подана нами у вчерашнім числі в головній основі (з виборчого руху), зустрїнула ся в N. fr. Presse з різкою критикою. „Не можна заперечити, каже сей дневник, що міністер, котрий роками належав до певного сторонництва політичного, міг остати єму вірним, однак міністер своєю телеґрамою намагає ся вплинути на виборчу агітацію і зовсім явно виступає в дусї певної фракції, котра агресивно ділає против інших польских сторонництв. Щож сказало всепольське сторонництво, колиб н. пр. Абрагамович або Дулемба, яко члени правительства, були у виборчих справах демонстративно заявили ся яко консерватисти, зглядно яко демократи. Але др. Гломбінський імовірно вже дізнав ся про се, яке вражїне зробила єго телеґрама посеред інших сторонництв“.

Заграниця.

Між Францією і Німеччиною починають заострівати ся взаємини задля марокканської справи. Міністер-предсїдник Монїс нараджував ся довший час з франц. амбасадором з Берліна, Камбоном, котрий тепер прибув до Парижа. Предметом наради була марокканська справа, а іменно питанє, яке становище супроти неї займе Німеччина. Камбон на основі порозуміння з берлінськими політиками запевняв, що Німці признають зовсім свободу діяльности Франції в Марокку, однак булиб приневолені змінити своє становище в хвїлї, коли поступованє Франції нарушило договор заключений в Альджезірас. Остання нота німецка вислана до Речипосполитої французкої не має цїх анї погрози анї визиваня.

Під вражїнем півурядової заяви Nordd. Allg. Ztg. (поданої у вчерашнім числі) аґенція Гаваса обстає при тїм, що Фез рішучо загрожений повстанцями. „Temps“ зазначає, що заява Nordd. Allg. Ztg. в притиском вказує на се, що держави підписані на договори в Альджезірас відзискають свободу діланя в сїй хвїлї, коли Франция нарушила постанови сего договору. Се вказує виразно, що Німеччина в такім случаю не приглядала ся рівнодушно подїям в Марокку і поступованю Франції, наколиб она справді нарушила зга-

жаного малоросса коштував раз мене два доларя (на нашї гроші десять корон).

Американці вельми цікаві. Они часто надідають менї своїми інтервю. Раз з одним інтервюером, я сказав, що Америка сторона тепершних часів, а Росія — сторона будучих поколін, що в Росії нерозпочаті ще богатства природи, які ждуть на своїх експлюататорів, що наш цар — то дуже благородна душа і не противить ся прогресови Росії (?).

На мое здивованє, на слїдуючий день, їдучи на „кебі“ (рід дилжанса) в Мансфієльд (я волю їхати на кебі, як в каритї або самоходї, бо сидячи на даху кебі я можу розглядати все окруженє), і увидїв у подорожних газети, в котрих великими буквами було написано інтервю зі мною: „Росія — сторона будучого. Цар Николай II. — благородний прогресист, так заявляє архієпископ Плятон“. Взагалї Американці — читачі газет: без газети Американець немислимий.

(Конець буде).

даний договір. Також іспанське дневникарство висловлює погляд, що поступованє Франції в Марокку є явним нарушенєм договору в Альджезірас. Тепер бачать уже всі держави, що розходить ся тут о великий війсковий похід в цїлі овлади Марокка. Треба отже виждати, чи інші держави згодять ся на такую самоволлю Франції. — Тимчасом в посоль. палатї в Лондонї заявило правительство, що діяльність розпочата Францією в Марокку не наміряє змінити status quo в сїм краю і тому англїйське правительство не бачить потреби протестувати против поступованя Франції.

Всеж таки марокканська справа містить в собі небезпеку для европейского мира.

3 Мексико звїщають, що мирні переговори перервано там, бо виявило ся, що провідник повстаня Мадеро не мав вже впливу на повстанців і не може їх здержати від боротьби. Повстанці заняли знов кілька нових місцевостей, а в околицї Мецатля кипить знов бій між правительственными війсками а повстанцями.

В Хінах почала ся ворохобня. Чимало причинило ся визиванє Росії, котре розбудило в Хінах почутє обидженої самосвідомости. А довели до сего головню хінські студенти в Токію, котрі не тільки розкинули огнисті відозви поміж нарід, але й сами пішли в нарід, підбурюючи єго проти правительства, котре покїрно зносило поступованє визиваюче Японців і Москалів з Хінами. Другою причиною ворохобні, є щорічний голод на переднїм ку, а тибетанське населенє безробітне звернуло ся проти посїдачів земельних. Навіть війско вислане на втихомиренє ворохобні злучило ся з голодними, розбило вязниці і випустило увязнених. А з сего хоче знов користати Росія для розширеня границь своїх і тому можлива є війна Росії з Хінами.

3 виборчого руху.

В Галичинї.

3 Равщини пишуть нам:

П. др. Станислав Дністрянський написав в справі передвиборчих зборів в Равї рускій лист 1) до о. Івана Кипріяна яко голови організації нац. дем. в Равщинї з просьбою скликаня таких зборів на 9. IV. А що то була недїля, відмовив о. Кипріян. П. Станислав пише тоді до п. Павла Лисяка академика з Угнова знов о збори на 9. IV. П. Лисяк відмовив, бо то недїля. П. др. Дністрянський пише тоді до п. Кунцевца, голови неістнующей в Равщинї радикальної партії з просьбою о збори на 9. IV. П. Кунців хоть радикал дає відмову на недїлю. Аж на кінци пише проф. Станислав Дністрянський до 4. патриота п. Івана Комаринського, судїї з Рави о такі збори, але і той їх не скликавав на 9. IV. Цїкава річ, до якої партії належить др. Станислав Дністрянський, шкода, що ще не написав до когось з русско-народної партії!

Дня 26. с. м. відбули ся в Равї рускій збори делегатів виборців з громад равского повіта дуже цікаво. Збори ті скликав о. Іван Кипріян. Салю в домі Сатлера виповняли по береги, тільки не делегати з поодиноких громад, а більш як 60 хлопских ревунів не делегатів з Любичи - Князів, котрі приїхали для стероризованя всіх інших делегатів. Був 2 дни перед тим в Любичи др. Дністрянський, Галька, геометер з Рави, безвусий Луїв і цїлота товпа ревунів з Любичи, як Іван Солодуха, Василь Головка, Лука Швец, Савойка, Василь Вовк і прочі. Умовили ся приїхати до Рави на замовлені на 26. с. м. збори і стероризувати всіх інших делегатів.

Щоби осмишити цїлі збори, вибирають головою зборів о. Фолиса з Любичи, котрий мовчить на всякі наасти і докори різних людей против священників а провід зборів веде радикал-молодик п. Галька. Виступає із звітом парламентарної діяльности (перший раз по 4 літах) др. Дністрянський, хвалить себе самого, як то єго заходами перенесли в Рави судїю Терликовского (хоть то неправда), як прогнано 3 судїїв-Поляків з Янова, як він зробив то, що 2 громади виграли процеси з двором і т. п. теревенї, так, що присутні жиди підсмихували ся і казали: „Но, то ви доброго посла вибрали, що плете, як нанятий, бо то все неправда. Замовлені любичкі ревуни від часу до часу кричали: „славно! многая літа! най жиє!“

Наколи потім виступили з бесїдою деякі священники як о. Кипріян, о. Гринецький, о. Манастирський і ставили внесеня, кричали ре-

вуни: „ганьба священникам!“ Василь Вовк з Любичи, парохіянин о. Фолиса кричить: „Ви священники, як не підете з нами (Любичанам), то ми вас через вікна повикадаємо!“ а о. голова нічо на то не відповідає. Ревуни любичкі кричать і виговорюють на о. Ніля Ломницького з Гребенного, озлоблені, бо той їм всегда в очи вказує хруївство і голосованє за гроші з часів куряльних виборів, крадіж футра Любичанином Пестраком і прч. Парохіянин о. Ломницького Павло Юрчак бере в оборону неприсутного вже о. Ломницького, а до него прискакує о. Володимир Гойдиш з Деветири і кричить: „І ви сьмієте брати в оборону такого(?) священника?“

Священники зневажені і безчещені і Любичкими ревунами і своїми собратями, опу-скають вкінци збори серед окликів: „Ганьба! падлюки! До престола їдїте а до політики не мїшайте ся!“

П. др. Дністрянський на то все тільки усмихав ся, а коли по тїм збіговиску зійшов на долину до склену, всі присугні священники відвертали ся від него. Надходить камердинер кн. Павла Сапїги з Селиск, порядно одтїв і оголений і кланяє ся бувшому п. послови. Пан професор певний, що то якийсь священник приступає до него і сердечно стискає єму обї руки!

По зборах тих славетних п. Дністрянський поставив Любичанам 150 флашок пива і забавляв ся весело в 2-їй комнатї!

Коли в такїй спосіб з підмогою замовленої ватаги ревунів вганьбано священників, повинні они з огляду на своє достоїнство виснувати із сего відповідні послїдновости, бо годї дозволити на таке підкопуванє поваги духовенства.

Між націонал-демократами і радикалами їде неперерїчлива поки-що словна борба. „Свобода“, як ми вже висали свого часу, помістила в дописи з Підгаєччини (або як пишуть радикали сфабрикованї у Львові одним членом Народного Комїтету) цїлу низку лайок на радикальних послів, хоч в тих лайках є чимало гіркої правди, а у відповідї на єю критику посольської діяльности радикалів писали ся у „Громадскім Голосі“ в пристраснім тонї писанї статї, які заповідають безпощадну борбу против націонал-демократів. Критикуючи згадану вже допись з Підгаєччини в „Свободі“ в статї: „Народовецьке хуліганство“ і навязуючи єї до становища радикалів супроти націонал-демократів пише „Гр. Гол.“ таке:

„В тїй статї відкрили проводирї з „Народного Комїтету“ свою душу і показали, який би то був рай на Русї-Україні, наколи би тотї, трясучї ся над своїм мандатом людїї приїшли у нас до власти. Щоби то за терор і хуліганство панувало! Тож, руські хлопци, стережіть ся і при сїх висорах добре уважайте, щоби тим людцям занадто роги не повиростали.“

Тому апелює „Гр. Гол.“ до своїх одно-людцїв:

„Нехай буде тепер нашим кличем, що жаден голос радикала не сьміє впасти при першїм голосованю на національного демократа. Компроміс може лиш істнувати при доповняючих виборах, але ніколи при перших. — Як сего жадали наші організації з тих повітів, де вони істнують, щоби класти своїх кандидатів, так ми се безпоровочно повинні зробити. А передовім повинні ми се зробити в округах: тернопільськїм, теревольськїм, стрийськїм, самбірськїм і рогатинськїм. Як ми се зробимо, тоді перекопають ся національні демократи, хто вероба, та хто хоче користати з чужих добутків!“

Нехай жеруть ся властелюбивї народні демагоги і нам до сего ніяке діло, наколи би не терпіла на сїм народна справа, якої одинокими і прямилоїніними іменують себе обї сї народні фракції.

Аналогїчна боротьба розгорїла ся між обома русофільськими фракціями; як в народовецько-радикальним, так і в русофільськїм спорї не ходить о непорозуміння з ідейних, чи яких висших мотивів — є се найзвичайнїший торг о хлопську скїру і польські мандати під буцїмто ідейною покришкою. „Галїчанїн“, орган дуже прихильний схизмофільській пропагандї серед нашого народа, дре свої ризи над брошурою экс-священника Маркова про „Йосафата Кунцевича“, в якїй він обезславлює память великого мученика за св. католицку Церков на Русї і лопить (буцїмто!) свої руки над словами того

самого Маркова в брошурї: „До бою“, де написано:

„Альтрутенскїй дїдоводы берутъ Марковому за зле то, що вонъ, бувши священникомъ, покинувъ прихѳдъ, скинувъ се себе реверенду и побѳвъ на адвоката. А чому тѳ альтрутенскїи и украинскїи подлєцы не скажутъ, для чого зробивъ такъ Марковъ? Для того, бо зобачивъ, якї лайдацтва (sic!) дѳются въ нашѳй церковнѳй организаціи, для того, бо не хотѳвъ бути слѳпымъ орудїємъ въ рукахъ графа Шептицкаго. Честь и слава єму за то! Вотъ водновѳдь тѳмъ брехунамъ и клеветникамъ“.

І припечатує „Галїчанїн“ свою полемїку з Марковом, зглядно „новокурсниками“ замїткою, що брошура Маркова „До бою“ „смѳшшвающая всѳх и вся съ болотомъ“, являється орудїємъ того психического терора, котрий їдетъ въ парѳ съ физическимъ тероромъ, організованимъ разными друзьями экс-священника Маркова, въ родѳ Матвейкова, не разъ просїдѳвшего въ тюрѳмѳ за скверныя преступленїя, какъ кражи, материальныя обманъ вымогательство на дрѳ Д., издающаго въ настоящее время „Русскую Волю“ и хвастающаго „личною“ дружбою съ надуваемымъ гр. В. А. Бобринскимъ“.

І думає би хто, що „Галїчанїн“ тому стрїляє такими влучними стрїлами в „новокурсників“, що залежить єму на оборонї католицкої і народної справи перед звичайними обманцями лудикевичевского типу, отже руко-водить ся ідейними мотивами! Та коли „Галїчанїн“ бодай зглядно захоче яку такую політичну приличність і, треба признати, що сильно зашаховує русофільских обманців, новокурсники відправленї „з нічям“, от хочби жовківським старостою попали в невміннямість і в кождїм, навіть найневнїйшїм чоловіцї видять свого ворога. Розводьчїсь над політичним торгом, який гомонить по нашїм краю нападає в ординарний спосіб на непричасного в сїм торзі Ексцеленцію Митрополита і так пише:

„Уже началась постепенная сепарация радикаловъ отъ оппортунистовъ, т. е. намѳстнику Бобринскому удалось произвести расколъ въ украинофильскомъ лагерѳ. Въ гвардіи намѳстника Бобринскаго находится близкіе знакомые и друзья д-ра Левицкаго, д-ра Олесницкаго и д-ра Окуневскаго, имено д-ръ Глѳбовицкїй, д-ръ Король и о. Давидякъ. Эти бѳглецы изъ русскаго національнаго лагеря не хотять сознаться въ томъ, что пошли на службу намѳстника и польскихъ пановъ, не смотря на то, что намѳстникъ Бобринскїй и митрополитъ, польскїй графъ Шептицкїй, охраняють и поддерживаютъ ихъ всѳми возможными способами. Митрополитъ графъ Шептицкїй откровенно призываетъ подъ угрозами священниковъ, принадлежатихъ къ русской народной партїи, чтобы они перешли въ лагерь новой „партїи“ и записались въ о-во Галицко-русской Рады. Дѳйствительно, это не бывалое явленїе, чтобы митрополитъ, князь церкви, принялъ на себя роль политическаго агитатора, рискуя своимъ авторитетомъ и отчуждая отъ себя духовенство и народъ. Такимъ безпримѳрнымъ поведенїемъ, недостойнымъ церковнаго князя, митрополитъ Шептицкїй производитъ лишь отчужденїе народа отъ духовенства. Новая рутенская партїя во главѳ съ д-ромъ Глѳбовицкимъ, Королемъ и Давидякомъ является въ виду сказаннаго несомѳненнымъ факторомъ политики митрополита Шептицкаго, извѳстнаго всему міру страстнаго врага всего русскаго. Къ такой партїи не можетъ принадлежать никто, кто любитъ Русь и все єя родное и кто не хочеть служить ради личныхъ выгодъ, хотя бы лишь ради депутатскихъ мандатовъ, врагамъ русскаго народа“.

І якжеж відповідати на сї підлі підозріння і клевети!

У Полянів. В „Stow-i polsk-im“ появил ся незвичайний лист гр. Едмунда Дїдушицкого. „Хтось зробив менї медвежу прислугу і вичепатав мене в часописях, як кандидата із округу 34. (Бїбрка-Жидачів). Я за старий на се, щоби виставляти себе на виборчі неприємности і даремне тратити в Відні час супроти нинїшних парламентарних відносин. Заявляю, що я не проголосив своєї кандидатури і під ніяким услївєм не буду кандидувати, а полишаю се другим кандидатам, які хотять таким дешевим способом зробити карьеру.“

Краківські консерватисти ставляють таких кандидатів: В. Коритовський (окр. 19), др. В. Яворський (окр. 24), І. Рознер (окр. 23), А. Гальбан (окр. 30), кн. А. Любомирський (окр.

47), бар. І. Геєць (окр. 41), др. А. Матакевич (окр. 42), др. С. Старовський (окр. 50), гр. Ю. Баворовський (окр. 69).

Гуртова розправа проти руских академиків.

Нинішня розправа зачала ся о 11 год. Перший свід. Томаш Живець, студ. філос. дня 1. липця був на викладі проф. Кручкевича, а потім пішов під III. салю і ту бачив „некультурне“ віче, на яким студенти були в шапках. Свідок був відтак на партері і на обох поверхах, та бачив барикади і чув стріли.

З відповідий свідка важливіші є, що свідок хотів був на II. поверсі зовсім не бачив, щоби на тім коридорі кого небудь побачили. Друге се, що з вікна другого поверха бачив кількох Поляків, які гуртували ся до якогось діла.

Дальший свідок Генрик Гіршбаум, канд. адв. з Озірної, спершу незаприсяжений, візнає, що дня 1. липця прийшов на університет. Ту в салі III. побачив віче; був 8—10 мінут на салі на вічу, а потім ходив по коридорах.

В головнім коридорі бачив, як ставили барикаду. Русини вийшли з віча в упорядкованих рядах на переді. В руках мали палиці. Подів у них не бачив. Йшли з пісню та зміряли на барикаду. Підчас сего почув бризкіт шиб, які після гадки свідка або нарочно або нехотючи вибито ліктем. Коли дійшли до барикади, свідок почув удари палиць о лавку, а зараз потім упало 4—5 стрілів з більшої віддалі, так як би зза барикади.

В наслідок того настав межи Русинами переполох і всі они кинули ся утікати. Свідок почув слова: „Вертайте, не втікайте, они жартують“. При барикаді лишало ся тоді кілька осіб (8—10), а впрочім цілий коридор опорожнив ся. Тоді розлягла ся друга салва. Від сих обох салв ніхто не був ранений. На оклик: „Вертайте!“ Русини почали вертати в головний коридор і у 3—4 осіб, які зміряли до барикади, свідок бачив, як витягали з кишені оружя.

Опісля почала ся нова стрілянина але сим разом зі сторони Русинів. На се свідок почав вертати, побачив лише, як з салі III. витягнуто 1 лавку. Свідок зійшов на доляну і ту побачив, що комісар вже порядкує відділ поліціянтів.

На питанє прокуратора свідок стверджує, що коли почув усі чинники, як слухові вражіння і поведене Русинів, був сего пересвідченя, що стріли упали зза барикади. По довгім перепитуваню свідка згідно з внесенем обох сторін єго заприсяжено.

Свідок Ян Косати, четар поліції, заприсяжений, візнає, що 1. липця прийшов на університет з 20 поліціянтами, уоруженими в карабіни на приказ ком. Тавера. Поліція вийшла на оклик, який імовірно ував через вікно потриєрки: „стріляють“. На університеті інтернував академиків. Потому ходив по коридорах. В V. салі найшов 5 боксерів.

На питанє д-ра Охримовича каже, що карабіни наладовано доперва на коридорі.

Дальший свідок Кароль Залеский, капраль, релігій греко-римо-католицької, візнає заприсяжений.

Дня 1. липця назначений був до пильнованя брами, яка веде на „гоф“ і арештував обж. Решетила. Коли Кухмістр хотів перешукувати кишені арештованого, то в тій хвилі арештований витягнув з кишені боксер і кинув на полна. Коло ноги арештованого свідок побачив „бровник“.

О годині 2:45 відложено розправу до завтра.

Хросимо відкупити перегплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В четвер: руско-кат.: Януария; римо-кат.: Флоріяна. — В п'ятницю: руско-кат.: Теодора; римо-кат.: Пія V.

— Усім щирим паріотам в примір до наслідования. Недавно появил ся в „Ділі“ статя д-ра Костя Кульчицького а провектом оподаткованя наших економічно-кредитових інституцій на річ приватних українських шкіл. Спосіб: стяганє відсотків при уділюваню позичок, жадаючи

від позичаючих народного стемпля рідної школи. Що такий проєкт може увійти в дійсність і принести чималий дохід на фонд українських шкіл, маємо вже живий примір на касі Райфайзенській в Комарові коло Галича. Місцевий парох о. Александер Вергановський прислав недавно на школи Р. Т. П. 15 К, які зібрав протягом кількох місяців саме в сей спосіб, стягаючи від позичаючих в Райфайзенці невеликі відсотки по 10—20 до 50 с на рідну школу. Коли взяти на увагу, що у нас в Галичині буде до 500 менших кредитових інституцій, не вчисляючи більших по містах, колиб кожда зібрала на місяць від своїх членів при позичках бодай по 5 К мінімального податку, то вже в році малиб ми 30.000 К, значить ся, квоту, якою можна удержати річно зі дві такі школи виділові, як дівоча ім. Шевченка у Львові, або зо 6 шкіл народних хоч би й 4-класових, або й цілу низшу гімназію. А беремо прецінь тільки мінімальну квоту, стягану від найдрібніших позичок в невеликій сільській кредитовій інституції. Річ певна: зі зростом наших економічно-кредитових інституцій і розбудженем в масах свідомости національних потреб мусьєть пайти кріпку основу і наші змаганя на поли культуральнім. — *З Руского Тов-а Педагогічного.*

— **Переселенчій рух.** З Кракова доносять, що тамтуди переїхало в суботу окремим поїздом 300 руских родин, що числили 700 осіб. Они їхали всі до Канади. Були се майже самі селяни з борщівського і заліщицького повіта та з Буковини. На роботу до Прус переїздить через Краків щоденно по кілька сот осіб.

— **Для виборців у Львові.** Выбори до держ. ради відбудуть ся у Львові дня 19. червця. Списи виборців, управлених до голосованя, будуть виставлені до оглядин від 5. до 18. мая від 8. до 4. год. щоденно, в округах: I в ратуші; II в комісаріяті II дільниці, в реставрації повзутського города і в старостві (ул. 3. Мая); III в школах ім. Чацького, Собіського і в пожарній при пл. Стрілецькій; IV в школі ім. св. Антонія; V в школі ім. св. Єлисавети (ул. Зелена); VI в школі ім. М. Магдалини; VII в школах ім. Кордецького, св. Мартина і в комісаріяті III дільниці (ул. Личаківська 101). Против спису виборців, се є в приводу втягненя неуправлених до голосованя, або невтягненя управлених, належить в тім часі вносити рекламациі устно або письменно до президента міста. Спізнених рекламаций не уагляднить ся.

— **Переглядниця.** Міністерство торговлі іменувано панну др. Олену Полячек асистенткою ц. к. промислової інспекції і приділило їй до служби ц. к. промислового інспекторатови у Львові. Її задачію є перегляд (люстрація) промислових заведень, в якій по більшій часті працюють женщины, в цілі надзорованя, чи працодавці не переступають постанови промислового закона.

— **Нинішній день** себто день конституції 3. мая обходили Поляки в старинній, княжій рускій столиці всілякого рода походами і обходами, запросивши собі мадярских „bratank-ів“, які у себе гнетуть славянські народи.

— **Студенти ножівники.** В минулу п'ятницю два студенти ветеринарії у Відні, родом Чехи, посварили ся для якоїсь марної причини. Один з них Генрик М. задав своєму противникови М. В. дві рани ножиком, одну в плечі а другу в око, в наслідок чого сей з певністю утратить зір.

— **Зневаженє гробу Толстого.** Родивна помершого писателя наміряє огородити єго могилу, в наслідок лучаючих ся випадків непошанованя місця вічного єго спочинку.

— **Дрібні вісти.** П'ятнистий тиф появил ся під Львовом в Пустомитах. — В Яслі арештовано поштового вознього Ел. Шведа, якого приловлено на крадежи грошевих листів з Америки. По увязненю намагав ся він сповнити самоубийство. Переведена в єго помешканю в Кроводжі під Краковом ревизия принесла обтяжаючий вислід; найдено багато коверт з чужих листів. — В пошпіннім поїзді в Черновець до Відня найдено в уступовім місці 14 банкнотів по 500 рублів. По гроші до сего часу ніхто не зголосив ся. Догадують ся, що ті гроші походять з якоїсь грабежи, а відкинуть їх хтось зі страху перед ревизією.

Оповідки.

— **Великий равт з танцями** відбуде ся заходом Руської Захоронки і Вакаційної Оселі у Львові на дохід тх товариств дня 6. мая (субота) о 8½ вечером в залах „Народного Дому“. В програму входять: хор „Бандуриста“,

сольо-співи, соля фортепянові та скрипкові наших перворядних музикальних сил. По концерті відбудуть ся танці при музиці 95 п. п.

Комітет докладає усіх своїх сил в заходах, щоби забава випала як найкрасше та щоби вдоволити усіх, що оплаченем вступу причинять ся до збільшеня скупих засобів вгаданих Товариств. Знаменитий а дешевий буфет у власнім заряді. Вступ: 3 К, академічний 1 К, родинний білет для 4 осіб 10 К. Стрій вистовий. Окремих запросин не висилає ся.

— **З пошти.** Почтові складниці отворено з днем 1. с. м. в Тростянци (пов. Броди) і в Бортинках (пов. Товмач).

— **Письменний іспит** кандидатів на учителів в гімназіях і реальних школах та кандидаток на учительки в женських ліцеях відбуде ся у Львові в маю с. р. а то іспит кандидатів в днях 19. і 20. а кандидаток в днях 22. і 23. Потім наступають устні іспити. Кандидати і кандидатки, що задумують приступити до того іспиту, мають повідомити про се дирекцію іспитової комісії устно або письменно, найпізнійше до дня 12. мая с. р. і подати точно обсяг предметів іспиту.

Наука, умілість і письменство.

— **Dr. Bohdan Barwiński:** „Z dziejów archeologii ruskiej“. Під таким заголовком розпочали краківські „Wiadomości numizmatyczno-archeologiczne“ (1911, ч. 5. ст. 75—77) печатати статю д-ра Б. Барвіньського.

Собачий куток.



„Народне Слово“

орган Народного Комітета за одвічального редактора Миколи Курцеби, ч. 498. з 1911. р. виголосило:

„Ще ті верби стоять, на котрих вішали сю лицьку шмату, писану на ганьбу руськими черенками. Ще стане на них місце, щоб побіч „Руслана“ повісити і його братанка „Руського Селянина“.

„Народне Слово“

орган Народного Комітета за одвічального редактора Миколи Курцеби ч. 505. з 1911. р. виголосило:

„Русланови“ на памятку. У двох з ряду передовиць „пуджіє“ „Руслан“ своїх побожних читачів вісткою, будьтоби я „смирений і нищий раб Божий“, редактор „Народного Слова“, хотів редактора „Руслана“ повісити на сухій вербі. Щоби не було ніякого баламутства, на отсім місці торжественно заявляю так йому, як і всьому християнському мирови, що я таких „sprosnuch а zdgoznuch“ намірів ніколи не мав, не маю, і на будуче мати не буду. Коли одначе редактор „Руслана“ має добру, а непримушену волю закінчити своє житє на большу хвалу Польщі в такий мученичий спосіб, то не потребує шукати Пилата в моїй особі, маючи подостатком укваліфікованих опраців між своїми співробітниками, які розминувшись з своїм покликанєм, замість в резиденції під гцидівською горою, марнують і так свої талани при ул. Тихій Належє використанє їх фахових спосібностей, сповнить безусловно вицьвіт, бажанє і мету діяльности їх шефів.“

Телеграми

в дня 3. мая.

Відень. (ТКБ). Цісар прийняв на довшім послуханю спільного міністра скарбу гр. Буріяна.

Чернівці. (Тел. вл.) Вчєра відбуло ся перше засіданє українського клубу буковинського сойму. Головою вибраний п. М. Василько, заступниками п. Пігуляк і п. Лисан, а секретарями п. др. Т. Галлі і п. Спинул. Висловлено бажанє, щоби п. др. Ст. Смаль-Стоцький й на дальше остав заступником краєвого маршалка. Раджено і порішено богато дуже важних справ.

Рим. (ТКБ). Папа прийняв на окремім послуханю австр. угор. амбасадора Шенбурга із жінкою.

Київ. (ТКБ). Увязнено ту 18 осіб переважно членів заводових кружків, котрі приготвляли відозви до розширюваня їх на 1. мая.

Льондон. (ТКБ). В нижшій палаті заявив сіг Греу, що англійське правительство дістало повідомленє від французького правительства про зарядженя в Мароку — о чім також і інші держави повідомленє. Акція піднята Францією не має наміру зміни політичного „status quo“ в Мароку. Англійське правительство не знає отже, дялчого против сеї акції мало би закладати протест.

Білгород. (ТКБ). Скупштина нараджувала ся вчєра дальше над запитом в справі поставленя в стан обжалованя бувшого міністра старорадикала Петровича за убитє Максима і Міляна Новаковичів.

Білгород. (ТКБ). Як доносять дневники, оноді в Країєвачу з нагоди свята 1. мая, висміяли соціялісти батерию, яку провадив улицями поручник Кавачіч, а навіть мали обкидати єї камінем. Кінь поручника сполохав ся і тяжко зранив їздця. Подія та викликала серед населєня розворушенє.

Гонконг. (Б. Райт.). З Кантона доносять, що відділ англійського війська, який стереже Шамен, уставив пушки над каналом напругтив Шамен.

Новий Йорк. (ТКБ). З Мексика доносять: Ворохобники заняли місцевість Дуранго, Топольо-Банно і С. Антоніо. Від облоги Омага мусіли уступити.

Париж. (ТКБ). „N. J. Herald“ доносить з Медойк: Ворохобники напали на поїзд убили 4 подорожних, в тім Росіянина др. Ольсєна Соверса (?), якогось Япанця і топника.

Рим. (ТКБ). Отворено ту міжнародний гіппічний зїзд, котрий буде тривати 11 днів. Межа нагородами є одна від цісаря Франц Йосифа I. представляюча їздця.

Солунь. (ТКБ). В наслідок битви коло Майковач між Черногорцями а турецьким війском, відійшли до Гронія 2 баталіони резервістів, 4 баталіони правильного війська, 1 відділ машинових карабінів і одна гірска батерия.

Петербург. (ТКБ). Дума зачала наради і обговорювала внесений міністерством торговлі начерк закона обезпечєня робітників від випадків. Сподіють ся довшої розправи.

Бруншвик. (ТКБ). В 9 фабриках видалено 300 робітників за безробітє в дни 1. мая.

Лісбона. (ТКБ). Особи увязнені під замітом виступу против правительства увільнено, бо слідство виказало, що до мнимого монархістичного руху не треба привязувати так великої ваги.

Ганнав. (Пет. Аген.). В наслідок великого розворушеня середлюдности на вістку про маючий наступити розбір Хін на конференції в Парижі, ген. губернатор заперечав офіційально ті чутки у вчєрашних дневниках.

РЕВУН.

Сатира Осипа Маковєя в образках Якова Стружманчука. (Дальше).

IV.

Час минав — і рад-нерад мусів Мирко йти до школи, бо такий на світі лад: кожде вченє, хоч і голе.

Вчив ся Мирко наш оттак, щоб не мучитись занадто, але славний був співак, то не грив ся ним і тато.

В першій класі рік сидів, в другій класі вже два роки, в третій рвав ся, аж горів, на толокн, на потоки.

Се у літі раз було:
на дворі так тепло, гарно,
а у класі аж пекло,
спати хочеть ся, так парно.

Сам учитель не спішивсь
і дрімав ще десь у тіні,
а школярки зійшлись,
заягли повідіре й с'їни.

Надійшов до школярів
Мирко й глянув доокола,
бачить: кождей аж упрів,
там потік, а ту є школа.

„Слухайте! — сказав тихцем —
На що в школі нам сидіти?
На толоку всі бігдем!
Що нам зроблять? Ми не діти!“

І побігли хлопаки,
одж з себе, вже в потоці!
Тішать ся, як гусаки,
та вганяють по толоці.

Аж тут Мирко із води
дивить ся: щось чорне в полі!
„Не минути вже біди!
Тато йде, а я не в школі!“

„Та не зловить він мене!“
Зараз вигадав пораду
і в багно якесь масне
затягнув цілу громаду.

„Тато йде! Най кождей з вас
почорнить болотом тіло!
Тато не пізнає нас,
можемо скакати сміло!“

За хвилину вже з багна
вилізли, як чортенята,
і малого Ревуна
стали пхати против тата.

Тато з поля надійшов,
а чортята: „Слава Богу!“
— Слава в віці! — і пішов
тихо у свою дорогу.



Гей, як стали всі тепер
уганяти по болоті,
як би з них хто шкіру дер,
так кричали на охоті.

Та учитель розповів
тогож таки дня старому,
що се Мирко устроїв
страйк школярський покрийому.

А старий згадав чортів,
та до Мирка, до небоги, —
вибив, вибив, аж упрів,
там, де виростають ноги.

Так то батько, та ще й піп,
мучить часто сина в школі;
він гадає лиш про хліб,
а синок бажає — волі...

V.

Легко то писати вірші
про науку, про книжки,
але Мирко щораз гірші
проживав потім роки.

Гриз ся батько, гризлась мати:
се-ж дванадцять сіваків!
Лиш убрати, їсти дати
і післати всіх до шкіл!

Аж постарілись небоги
від тяженької журн,
від невпинної тривоги
за-про долю дїтвори.

Три дочки, коби здорові,
мали вже своїх мужів,
три сини уже у Львові
вчили ся на панотців;

але шестеро не мало
свого хліба ще в руках
і будучини шукало
ще по школах, по книжках.

Поміж ними наймолодший
був найгіршим Ревуном,
хоч для мами найсолідний,
та для тата — полином.

Як пішов лише із дому,
де й подів ся в нього хист:
вбили хлопця, як солону,
імперфект і аорист.

Мудрі Греки і Римляни
в нім будили тільки злість;
що на книжку часом гляне,
зараз чує в серцю млість.

Мав якусь відразу люту
до усіх старих часів;
вчив ся, мов би за покуту,
і що пірвочу тремтів.

Першу класу повторяв він,
в другій вчив ся тільки рік,
в третій знову два куняв він,
а з четвертої утік.

Як утік, зажив у тети,
вже до батька не вертав,
згадував старі квартали
і з нудьги весь день свистав.

Нїби в днину він учив ся,
то хапав за цїп, граблі,
а в ночі десь волочив ся
самотою по селі.

Тітці на докори вічні
все балакав про свої
студії етнографічні
і повіря про змії.

Щож се за така наука?
все питала ся вона,
поки раз якась гадюка
не вжала Ревуна.

Раз над ранком чує тітка:
щось так стогне під дверми:
Що се? чоловік чи кітка
чи кунця між курми?

Слухав: се Мирків голос!
„Цюцю, прошу, отвори!“
Тітці задубів аж волос:
се-ж Мирцуньо а не кіт!

Скоро сьвічку засьвітила,
до дверей стара біжить,
дивить ся — ох, мамко мила! —
Мирко на землі лежить.



Покровавлений, обдертий,
мов утік опришкам з рук!
Тітка в плач: „Ох, Мирку впертий!
Мавш студії гадюк!“

Ох! мій Боже! для науки
що не зробить чоловік!
Сам полізе до гадюки,
а потім марнує свій вік!

Студії не все веселі,
неоднян живе вже дав, —
і Мирцуньо у постелі
місяць про змії гадав.

Щось там люди говорили,
що бурлака — Любомир,
що баби його сварили,
що в ночі ходив на жир..

Але що то бабська злоба!
Се певнісько все брехня!
Повторять не подоба!
Се-ж було все не за дня!

Мирко побут лиш народний
хтїв пізнати — тай кінець!
І за труд свій благородний
мав що цаль — один синець.

Але се часи вже давні!
Що там згадувати се!
Тут події інші славні
нам історія несе.

(Дальше буде).

Загальні збори Товариства ско-кредитового Товариства

„НАРОДНИЙ ДІМ“

в Підгайцях

відбудуть ся дня 23. мая 1911. о год. 2. по
полудни, а в разі браку комитету о 4 години
того самого дня, без огляду на число присут
них, в локалі стоваришени з слїдуючим по
рядком денним:

- 1) Відчитане протоколу з попередних зборів.
- 2) Звіт діяльності і касовий за рік 1910.
- 3) Затверджене річних рахунків.
- 4) Доповняючий вибір Ради Надзираючої.
- 5) Розділ зиску.
- 6) Внески членів.

За Надзираючу Раду:

о. Григорій Содомора, Конрад Кальба,
председатель. секретар.

Др. С. Вітлін

красвий адвокат у Львові

переніс свою канцелярню з ул. Кароля Лю
двика 29. до дому при

ул. Хоружички ч. 6., II. поверх

ріг Академічної.

Телефон ч. 445.

Мати також є донька

хоче мати гарну виправу і тому не
зволікайте, а замовте собі взори
чудових даматів, градлі, канвас,
полотна біле на ліжка і столове,
хустинки, як і новости в францу
ських зефірах, англійських полотнах
на одж, крізенти, оксфорди і ин.,
які вам прише ся даром і оплатно
просто з фабрики виробу полотна
і з дому для вислок з першоряд
ної фірми

Братів Крейсар

в Dobruschka 9275. Чехи.

Наслідком надпродукції продає
мо низше ціни ось що:

1000 тузинів гарних білах по
лотняних хусточок нешитих 150/200
см. великих за 6 штук 14 К.

1000 штук полотна на всяке бі
ле. 1 штука 20 метрів, 74 см. ши
рини 11 К.

1000 штук дуже делікатного по
лотна для найделікатнішого біла,
1 штука 20 м. 82 см. ширина 18 К.

1000 метрів гарних сортованих
решок 2—8 метрів великих, 30 ме
трів 18 К.

За те, що не подобає ся, звер
таємо гроші.

Особенности для уладжень в го
телях і ріжних заведенях.

В Данії, Швеції, Франції, Прусах, Баварії, Чехах
на Моравії можуть с'їчас отримати працю ро
бітницї і робітники ріжні, котрі зг'ясають ся
по контракти до

Товариства Еміґраційного

в Кракові

ул. Радзівіловска ч. 21 або до філії тогож
Товариства

у Львові ул. Дзалихських ч. 5.

За посередництвом Товариства Еміґра
ційного можна рівн ж набунати карти кора
бельні на перворядні компанії корабельні до
Канади, Зєдинених Держав, північної Америки,
Аргентини, Бразилії.

Подорожних висилає Товариство через
Триєст, Бремен, Роттердам або Антверпю після
їх власного вибору. Для родив ріжних до Бра
зилії переїзд даром.

(1—3)

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицького князя Данила з угорским
королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Істо
рично-критична аналіза. Львів 1901. 16° ст.
18. — Ціна 10 сот.

Прешбурський зїзд в справі спадщини по
Бабенбергах. (Причинок до історії великого
австрійського безкоролівя). Львів 1903. 8° ст.
27. — Ціна 30 с.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Ли
товско руский. Історична монографія. Жовква
1905 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodub
ski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Bogurodzicza dzewiczka a історичні ви
сновки д-ра Щурата. (В інтересі історичної пра
вди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичні причинки. Розвідка, замітки і
матеріали до історії України-Руси. І. Жовква
1908 мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Історичні причинки і т. д. II. Львів 1909
мал. 8° ст. X+94. — Ціна 1 К 50 с.

Історичний розвій імени українсько-рус
кого народу. Львів 1909, мал. 8° ст. 41. — Ці
на 40 с.

Дїстати можна в книгарні Наук. Тов.
ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Посада дядка до обнята від неді
лі Томиної в Ми
шкові. Зголошена з долученем марки на від
повідь слати на адресу: Гр.-кат. Уряд парох.
в Мишкові, п. Більче золоте.



АМЕРИКИ КАНАДИ

найліпше перевозить

Лінія Кунарда

у ЛЬВОВІ ул. Городецька 99.

Ціна переправи кораблем 180 корон.

Уважайте на ч. 99.

ВІДІЗД З ПОРТІВ В ТРИЄСТІ:

Карпатія, дня 16. мая.

З ЛІВЕРПОЛЮ:

Найбільші і найвеличавіші пароходи на
сьвіті:

Люзітанія, дня: 20/5, 10/6, 8/7 29/7
1911.

Мавританія: дня 13/5, 3/6, 24/6 2/7
1911. 122(33—?)

Асекуруйте своє майхо від огню в „Дністрі“!

Кождей Русин повинен асекуровати ся
від огню, щоби на случай пожежі не
понести страти, бо достаток одяницї то
добробит цілого народу.

Кождей Русин повинен асекуровати ся тіль
ки в руській товаристві взаїмних обзпечень
„ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руського товариства
асекураційного, тільки один
„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевші оплати
заобезпеченя селянських будинків.

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чи
стий зиск своїм членам; на рік 1911 ви
носить зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шко
ди по огни скоро і ретельно, а до комісії
запрошує все двоє господарів на оціни
телів.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руським школам і
бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „ДНІСТРІ“ можуть
дїстати позичку у всіх великих Банках і в
Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять
з кінець 1910 року 3,052.250 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпеченя на
житє у всіх догідних комбінаціях (на
дожитє, посмертні капітали, посаги, пенсії).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечити від
крадени з вломом движимости всякого
рода, а товариства кредитові готівку,
цінні папери і несклі за дешевою опла
тою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних
обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім
д'мі ул. Руска ч. 20.

